



## סדר הלימוד ליום ו אדר [יום 154 בשנה]

**וּבֹא רְאֵה**, ראש ראשית האמונה תוף המחשבה, מפה הניצוץ החזק, ועולה תוף המחשבה (ומוציא) ניצוצות, וזורק ניצוצות לשלש מאות ועשרים עברים, ובורר פסלת מתוף המחשבה, ונברר.

**אף כף כמו כן עולה במחשבה**, כמו שנברר בה פסלת, (והתברר אף כף. אלו שבהם השתלם מה שצריך, ודאי כף עלה במחשבה והכל) ונבררו אלה, שבהם השתלם מה שצריך. ודאי כשעלה, עלה במחשבה, והכל כמו שצריך. שמחה מצד זה, ועצב מצד זה.

**כתוב**, (קהלת ח) ושפחתי אני את השמחה אשר אין טוב לאדם תחת השמש כי אם לאכל ולשתות ולשמח והוא ילוננו בעמלו ימי חייו אשר נתן לו האלהים תחת השמש. ושפחתי אני את השמחה – זו שמחת המלך הקדוש בזמן שהוא שולט, בשבת ובמים טובים, שמכל המעשים הטובים שאדם עושה, אין טוב לאדם תחת השמש כי אם לאכל ולשתות ולהראות שמחה באותו (זמן) הצד, כדי שיהיה לו חלק לעולם הבא.

**והוא ילוננו בעמלו**, מי? זה הקדוש ברוך הוא, הוא ילוננו וילך עמו להכניסו לעולם הבא.

**דבר אחר והוא ילוננו** – מי הוא? אותו האדם שאוכל ושותה ושפח – כל מה שמוציא לאכל ולשתות, הוא ילוננו לקדוש ברוך הוא בהלואה, והוא יתן לו כפלי כפלים מכל מה שמוציא בזה. בשני אלה מלנה אדם לקדוש ברוך הוא כשחס על העני, וכשמוציא בשבתות וזמנים, שהרי הכל הלנה לקדוש ברוך הוא, כמו שנאמר (משלי יט) מלנה ה' חונן דל וגמלו ישלם לו.

**ומשום כף**, זו שמחה וזה עצב. זה חיים וזה מות. זה טוב וזה רע. זה גן עדן וזה גיהנם. והכל זה הפך של זה. ולכן גופם היה בעצב, והנשמה בשמחה. וכשהיו עשרה האלו, שנקראים הרוגי מלכות, הרוגים היו מצד אחר, והשלימו מקום אחר של קדשה. ומשום כף הכל גלוי לפני הקדוש ברוך הוא ונעשה כראוי.



**בְּהִיכַל** הַזֶּה עוֹמְדִים אוֹתָם שְׁנַיִם עֶשֶׂר. אַרְבָּעָה אֱלוֹ לְמַעְלָה, וְשְׁמוֹנֶה עֲמָהֶם, מִשּׁוּם שֶׁכָּל אֶחָד נוֹטֵל עִמּוֹ שְׁנַיִם, כְּמוֹ שֶׁסְּדוּר (שֶׁל שְׁנֵי) הַדְּגָלִים וְכֵן בְּסְדוּר שְׁלֵמֻטָּה, עַד סוּף כָּל הַדְּרָגוֹת.

**בְּהִיכַל** הַזֶּה נִכְנָסוֹת כָּל אוֹתָן תְּפִלוֹת, וְכָל אוֹתָן רְצוֹנוֹת שֶׁל שְׂבָחִים שֶׁנַּעֲשׂוּ בְּאַהֲבָה, וְכִשְׁנִכְנָסִים לְהִיכַל הַזֶּה, כָּלֵם נִדְבָקִים בּוֹ (בְּקֹדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא). וּבְכָל יוֹם וּבְכָל זְמַן כְּשֶׁמִּתְחַבְּרוֹת הַנְּשִׁיקוֹת, אָזִי הוּא זְמַן שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִשְׁתַּעֲשֵׂעַ בְּנִשְׁמוֹת הַצְּדִיקִים. וּמַה הוּא הַשְּׁעִשׂוּעַ? שֶׁמְעוֹרְרִים הַנְּשִׁיקוֹת הַלְלוֹ, וְהֵן קוֹדְמוֹת לְאוֹתוֹ הָעֲנֵג, וְלָכֵן כְּתוּב (ישעיה נח) אֲז תִתְעַנֵּג עַל ה', וּבְאַרְנוֹ.

**הַהִיכַל** הַזֶּה כָּלֵל שֶׁל כָּל הַהִיכָלוֹת הַתְּחַתּוֹנִים, כָּלֵם כְּלוּלִים בְּהִיכַל הַזֶּה. הַהִיכַל הָרֵאשׁוֹן, שֶׁשָּׁם עוֹמְדַת אוֹתָהּ הָרוּחַ שְׁאַמְרָנוּ, וְכָל אוֹתָן הַחַיּוֹת שָׁבָה, נִסְמָכֶת בְּשְׁנֵי עוֹמְדִים לְצַד מְזָרַח, וּבְשְׁנֵי עוֹמְדִים לְצַד דְּרוֹם, וּבְשְׁנֵי עוֹמְדִים לְצַד מַעְרָב, וּבְשְׁנֵי עוֹמְדִים לְצַד צָפוֹן, וְהֵם שְׁמוֹנֶה. וְאֵלּוֹ נִקְרָאִים יְתֵדוֹת הַמְּשַׁכָּן, וְעוֹמְדִים בַּחוּץ.

**כְּשֶׁבֵּא** הַמֶּלֶךְ הָעֲלִיּוֹן, נוֹסְעוֹת אוֹתָן הַיְתֵדוֹת, וְנִעְקְרִים מִמְּקוֹמָם אוֹתָם הַמִּיתָרִים, שֶׁהֵם שְׁמוֹנֶה אַחֲרִים פָּרֵט לְאוֹתָן הַיְתֵדוֹת שְׁאַמְרָנוּ, וְאוֹתָהּ הָרוּחַ הָרֵאשׁוֹנָה שֶׁבְּתוֹךְ הַהִיכַל הַזֶּה קוֹדְמַת וְנִכְנָסַת וְנִכְלָלַת בְּתוֹךְ אוֹתָהּ (שְׁנֵי בְרוּחַ אַחֲרַת שְׁבוּ) רוּחַ שְׁנֵי שָׁבוּ.

**אוֹתָם** שְׁנֵי הָעוֹמְדִים שֶׁלְצַד מְזָרַח הֵם קָרְעִיא"ל, שֶׁהַתְּמַנָּה בַּחוּץ עַל שְׁנַיִם עֶשֶׂר אֶלֶף מְמַנִּים, שֶׁכָּלֵם נִקְרָאִים יְתֵדוֹת הַמְּשַׁכָּן. זֶה לְיָמִין. וְלְשֵׁמָאל – שְׁמַעִיא"ל, וְהַתְּמַנָּה עַל שְׁנַיִם עֶשֶׂר אֶלְפִים מְמַנִּים אַחֲרִים, וְכָלֵם יְתֵדוֹת כְּמוֹ שְׁאַמְרָנוּ. (אוֹתָם מְמַנִּים אַחֲרִים) הַתּוֹמְכִים שֶׁהַתְּמַנּוּ לְצַד דְּרוֹם, אֶחָד סַעְדִּיא"ל וְאֶחָד סְטְרִיא"ל (סַעְרִיָּה א"ל), כָּל אֶחָד וְאֶחָד עַל שְׁנַיִם עֶשֶׂר אֶלֶף מְמַנִּים אַחֲרִים. אֵלּוֹ לֹא מְעַבְרִים מִשְׁלֹטוֹנָם לְעוֹלָמִים.

**אֵלּוֹ** כָּלֵם מְמַנִּים עַל קִיּוֹם הָעוֹלָם. אֵלּוֹ מֵאוֹתָם שְׁעוֹמְדִים בְּקִיּוֹם, שְׁאוֹתָם שֶׁנִּשְׁאוּ שֶׁשׁוֹקְלִים בְּמִשְׁקַל זְכָרִים וְנִקְבוֹת זֶה עִם זֶה (אֵלּוֹ הֵם שֶׁשׁוֹקְלִים בְּמִשְׁקַל זְכָרִים וְנִקְבוֹת לְהִנְשֵׂא זֶה עִם זֶה), וְאֵלּוֹ נִקְרָאִים מֵאֲזֵנִים. עַל זֶה כְּתוּב, (תהלים סב) בְּמֵאֲזֵנִים לְעֵלוֹת, וְלֹא אוֹתָם שֶׁכְּתוּב בָּהֶם, (ויקרא יט) מֵאֲזֵנֵי צְדָק, שְׁאַמְרָנוּ. כָּל אוֹתָם שֶׁשֶׁקוּלִים זֶה עִם זֶה, וְלֹא שׁוֹקֵל זֶה יוֹתֵר מִזֶּה, עוֹלִים וּמִתְחַבְּרִים כְּאֶחָד, וְהֵם חִבּוּר שֶׁל זְכָר וְנִקְבָּה כְּאֶחָד,



ועל זה - במאזנים לעלות. ואף על גב שלפעמים מסתייע הדבר ושוקל זה יותר מזה, עולים ומתחברים כאחד, והרי בארנו.

**אותם** שני עמודים שלצד צפון - פתחיא"ל, עטריא"ל. וממנים כל אחד ואחד על שנים עשר אלפים ממנים אחרים, והם יתדות המשכן, ובאלו האחרונים שאמרנו. אותם שני ממנים תומכים אחרים שלצד מערב הם פתחיא"ל ותומיהא"ל, והתמנו כל אחד על שנים עשר אלפי ממנים אחרים, וכלם יתדות המשכן כפי שאמרנו.

**אלו** הם ששופכים דמעות על כל אותם שמגרשים את נשותיהם הראשונות, משום שאותן שבע הברכות שנמסרו לה, הוסרו ולא התקיימו, משום שהתגרשה, ולא נדבקו הבעל והאשה כאחד, ולכן כלם שופכים דמעות. שהגרושים מראים שאותן שבע ברכות כאלו שהעברו ממקום אחר. אז באותה שעה יוצא קול ואומר: (ישעיה

ג) אי זה ספר כריתות אמכם אשר שלחתיה.

**ההיכל** השני, שאמרנו שכולל את ההיכל הראשון להתיחד בו. וכל אותן החיות, כך גם יש לו שמונה עמודים כמו הראשונים, וכלם ממנים כל אחד ואחד על שנים עשר אלפי ממנים אחרים כמו אלו הראשונים שאמרנו. שני עמודים הם לצד מזרח, שני עמודים לצד דרום, ושני עמודים לצד צפון, ושני עמודים לצד מערב.

**שני** העמודים הללו של צד מזרח - יהדניא"ל, גזורי"ה. שנים עשר אלפי ממנים של כל אחד, וכלם יתדות. אותם שני עמודים שלצד דרום - אהריא"ל ברהיא"ל. כל אחד ואחד על שנים עשר אלפים כראשונים.

**אלו** ממנים על משבר, ונוטלים אותם קולות הנשים, ומניחים אותם לפני אותו ההיכל, וכשאותו הצד האחר בא לקטרג בפעה הזו, שהיא שעת סכנה, עומדים אלה ומכניסים את הקולות הללו לממנה של הפתח, ולא יכול אותו הצד האחר לקטרג. ולפעמים שמקדים אותו הצד האחר, ונכנס ומקטרג, ויכול להזיק.

**שני** העמודים הללו שלצד צפון - תלחליא"ל, (סלסליא"ל) קרספיהא"ל. הם ממנים כל אחד על שנים עשר אלפים אחרים. שלצד מערב הם סוגדי"ה, (סוגרי"ה) גדרי"ה. ואלו על שנים עשר אלפים אחרים.



**וְאֵלֹהִים מְמַנִּים עַל אוֹתוֹ דָם בְּרִית, כְּשֶׁנִּמְוֵל אוֹתוֹ וְלֹד לְשִׁמְנָה יָמִים, וְאֵלֹהִים נוֹטְלִים אוֹתוֹ הַדָּם וּמְנִיחִים אוֹתוֹ לְפָנָי הַהִיכָל הַזֶּה. וּכְשֶׁמִּתְעוֹרֵר רִגְזוֹ בְּעוֹלָם, מְשַׁנֵּחַ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל אוֹתוֹ הַדָּם, וְלֹא נִתְּנָת רְשׁוֹת לְאוֹתוֹ צַד הָאֲחֵר לְהַכְנִס לְשָׁם.**

**בְּאֵלֹהֵינוּ וְרֵאשֵׁי, בְּזִמְנֵי שֶׁנִּמְוֵל אוֹתוֹ אָדָם לְשִׁמְנָה יָמִים וְשִׁרְתָּה עָלָיו שְׁבֵת, הַמְּלָכוֹת הַקְּדוֹשָׁה, אוֹתָהּ הָעֲרֵלָה שְׁגוֹזְרִים וְזוֹרְקִים אוֹתָהּ הַחוּצָה, אִז עוֹמֵד אוֹתוֹ צַד הָאֲחֵר וְרוֹאֵה שֶׁזֶהוּ חֶלְקוֹ מִהַקְּרָבָן הַזֶּה, וְאִז נִשְׁבֵּר וְלֹא יִכּוֹל לְשַׁלֵּט וּלְקַטְרֵג עָלָיו, וְעוֹלָה וְנַעֲשֶׂה סִגְנוֹר עַל יִשְׂרָאֵל לְפָנָי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.**

**הַהִיכָל הַשְּׁלִישִׁי. הִיכָל זֶה שֶׁעוֹמֵד לְהַכְלִיל וּלְיַחַד בּוֹ אוֹתוֹ הִיכָל שְׁנִי, וְאוֹתָהּ רוּחַ, וְכָל אוֹתָן חִיוֹת שְׁבָה, כָּלֶם כָּלוּלִים וּמְתִיחָדִים זֶה עִם זֶה, וְהֵם רוּחַ אַחַת שֶׁכְּלוּלָה זוֹ בְּזוֹ, כִּי גַם יֵשׁ לוֹ שְׁמָנָה עֲמוּדִים לְאַרְבַּעַת צְדָדֵי הָעוֹלָם, וְכָלֶם נִקְרָאִים יְתוּדוֹת הַמְּשָׁכָן. שְׁנֵי הָעֲמוּדִים שֶׁלְצַד דְרוֹם הֵם שְׁכַנִּיא"ל, עֲזוֹזִיא"ה. (וְהֵם מְמַנִּים עַל שְׁנַיִם עֶשֶׂר אֲלָף מְמַנִּים אַחֲרִים, כָּל אֶחָד כְּאוֹתָם הָאֲחֵרִים) שְׁנֵי הָעֲמוּדִים שֶׁלְצַד מְזֻרַח – יְהוּדִיא"ה, עֲזָרִיא"ל. וְאֵלֹהִים עוֹמְדִים כָּל אֶחָד וְאֶחָד עַל שְׁנַיִם עֶשֶׂר אֲלָפֵי מְמַנִּים אַחֲרִים, וְכָלֶם נִקְרָאִים יְתוּדוֹת הַמְּשָׁכָן.**

**וְאֵלֹהִים הַתְּמַנּוּ עַל אוֹתוֹ הַכָּל הַתִּינוּקוֹת שְׁלוֹמֵדִים תּוֹרָה לְקַיֵּם אֶת הָעוֹלָם, וְאֵלֹהִים נוֹטְלִים אוֹתוֹ הַכָּל וּמַעֲלִים אוֹתוֹ לְמַעְלָה. וְכָל הַכָּל וְהַכָּל שֶׁל אוֹתָם תִּינוּקוֹת שְׁלוֹמֵדִים בְּתוֹרָה לְקַיֵּם אֶת הָעוֹלָם, נַעֲשֶׂה מְמַנּוּ רוּחַ אַחַת, וְעוֹלָה אוֹתָהּ רוּחַ לְמַעְלָה וּמִתְעַטֶּרֶת בְּעֵטְרָה קְדוֹשָׁה, וּמִתְמַנֶּה שׁוֹמֵר הָעוֹלָם, וְכֵן כָּלֶם.**

**שְׁנֵי הָעֲמוּדִים שֶׁהֵם לְצַד צְפוֹן – עֲזַפְיָא"ל, (קַטְצִירְהָא"ל) קַטְצִירְהָא"ל. וְהֵם מְמַנִּים עַל שְׁנַיִם עֶשֶׂר אֲלָפֵי מְמַנִּים אַחֲרִים, כָּל אֶחָד וְאֶחָד כְּפִי שְׁאֲמַרְנוּ. שְׁנֵי הָעֲמוּדִים שֶׁלְצַד מְעָרְב הֵם עֲסַסְנִיא"ה, אֲדִירִירִיא"ה (אֲדִירִירִיא"ה). וְאֵלֹהִים מְמַנִּים עַל שְׁנַיִם עֶשֶׂר אֲלָפִים מְמַנִּים אַחֲרִים, כָּל אֶחָד וְאֶחָד כְּפִי שְׁאֲמַרְנוּ.**

**אֵלֹהִים הַתְּמַנּוּ לְהַכְרִיז בְּכָל הַרְקִיעִים לְכָל אוֹתָם שֶׁמַּעֲבִירִים אֶת בְּנֵיהֶם מִהַתּוֹרָה וּמַעֲבִירִים אוֹתָם שְׁלֹא יִלְמְדוּ אוֹתָהּ. אִז יוֹצֵאִים כָּל הַמְּמַנִּים הַלְלוּ, וּמְכַרְזִים וְאוֹמְרִים: אוֹי לְפָלוֹנֵי שֶׁהַעֲבִיר אֶת בְּנוֹ מִהַתּוֹרָה! אוֹי לוֹ שֶׁאֲבָד מִהָעוֹלָם הַזֶּה וּמִהָעוֹלָם הַבָּא!**



**ההיכל** הרביעי. ההיכל הזה הוא היכל שעומד באור יותר. ההיכל הזה סובבים אותו שלשים ושתים יתדות עליונות, וחמש מאות אלף אחרות שממנות תחת אלה, וארבע אחרות עליונות על כלן, וכלן הן יתדות של ההיכל הזה. אלו הארבעה הם: חסדיה"ל, קסירי"ה (קסדי"ה), קדומי"ה, דהריא"ל. אלו הארבעה ממנים על כלם, וכל האחרים, כלם ממנים תחתיהם.

**ויעל** ידי אלה נודע הדין לעשות בעולם, ועל אלו פתוב, (דניאל ד) ומאמר קדושים שאלה. לארבעה הללו באים כל אותם החילות שממנים על הדין לשאל איך נגזר הדין בעולם. כל אותם הדינים שלא נתנו בפתיקים לקיום העולם, ועל כן כלם באים לשאל, ומשום כך כלם ממנים על זה.

**אותם** שלשים ושנים האחרים הם ממנים על כל אותם שעוסקים בתורה תמיד, ולא פוסקים ביום ובלילה. ואלו האחרים כלם שפתחיהם, הם ממנים על כל אותם שקובעים זמנים ידועים לתורה. ועל זה הם כלם ממנים, ולהעניש את כלם, את כל אותם שיכלו להשתדל בתורה ולא משתדלים.

**ההיכל** החמישי. בהיכל הזה עומדים שלש מאות ושלשים וחמשה ממנים, כחשבון ימות השנה. ומעליהם ארבעה עמודים עליונים על כלם. ואלה הם: קרשיה"ל, סרטיה"ל, עסירי"ה, קדמיא"ל. ואלו נקראים יתדות של ההיכל הזה.

**אלו** התמנו לברח את העולם (אלו), כשנשמה נוספת מערב שבת לערב שבת. והיא יוצאת. כשהיא יוצאת, יוצאים אלה עמה, ומעבירים מישראל כל עצבות וכל יגיעה וכל מרירות הנפש וכל הרגז של העולם, ואלה הם משמחי העולם.

**כ** אותם שלמטה מהארבעה הללו, כלם התמנו להעביר דין מאותם בעלי הדין ומאותם שטורדים אותם בגיהנם שיעלו מהם את הדין. ועל כן כל היתדות הללו, כלן עומדות בשמחה ויוצאות משמחה, וכל ההיכלות עומדים להתעטר למעלה, כמו שנתבאר.

**ההיכל** הששי. ההיכל הזה היכל שעומד על כל ההיכלות התחתונים. בזה מאה אחרים שעומדים בחוץ, שנקראים יתדות כאותם האחרים. והם מאה לצד ימין, ומאה אחרים לצד שמאל.



שְׁנֵי מַמְנִים עֲלִיּוֹנִים לְצַד יְמִין, וְשְׁנֵי מַמְנִים אַחֲרִים עֲלִיּוֹנִים לְצַד שְׂמָאל. אֵלוּ שֶׁל הַיְמִין הֵם מַלְכֵי־אֵל, שְׂמַעְיָה־ל'. וְאֵלוּ שֶׁל הַשְּׂמָאל נִקְרָאִים מִסְרִסְנֵי־הָ, צַפְצַפֵּי־הָ. אֵלֶּה הֵם יְתֻדוֹת עֲלִיּוֹנוֹת, מִיְמִין וּמִשְׂמָאל.

וְאֵלֶּה הֵם שְׁעוּמָדִים וּמְזַמְנִים בְּעוֹלָם. בְּאוֹתוֹ זְמַן שֶׁמְגִיעַ זְמַנוֹ שֶׁל צַדִּיק לְהִסְתַּלַּק מִהָעוֹלָם וּנְתַנָּה רְשׁוֹת לְצַד הָאֲחֵר, אֵלוּ הָאֲרֻבָּעָה עוֹמְדִים לְהַזְדַּמֵּן לְשֵׁם כְּדֵי שֶׁתִּצָּא נִשְׁמָתוֹ בְּנִשְׁיָקָה, וְלֹא תִצְטַעַר בְּשִׁלְיֻתוֹ שֶׁל הַצַּד הָאֲחֵר. אֲשֶׁרֵיהֶם הַצַּדִּיקִים בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא, שְׂרַבּוֹנָם מִקְדִּים עֲלֵיהֶם אֶת שְׁלִיטָתָם, לְהִיּוֹת שְׂמוּרִים בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

מִהַיְיבֵלֵּהּ הַזֶּה מִתְחִילִים כָּל הַסּוּדוֹת וְכָל הַדְּרָגוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת וְהַתְּחַתּוֹנוֹת לְהִתְחַבֵּר, כְּדֵי שֶׁיִּמְצָא הַכֹּל, מַעֲלָה וּמִטָּה בְּשִׁלְמוֹת, לְהִיּוֹת הַכֹּל אֶחָד וְחַבּוּר אֶחָד, לִיְחַד אֶת הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ כְּרָאוּי, וְלִהְיוֹת שֶׁיֵּאִיר הַשֶּׁפַע הָעֲלִיּוֹן בְּתַחְתּוֹן (לְהַשְׁפִּיעַ אוֹרוֹת עֲלִיּוֹן בְּתַחְתּוֹן) וְאוֹר הַמְּאוֹרוֹת כְּאֶחָד, (וּמֵאִירִים הַמְּאוֹרוֹת בְּלֶם כְּאֶחָד) שֶׁלֹּא יִזְוָזוּ זֶה מִזֶּה, וְאִזּוּ שׁוֹפַע וְנִמְשָׁךְ מֵהַ שְׂנַמְשָׁךְ, שֶׁלֹּא נוֹדַע וְלֹא הִתְנַלָּה, כְּדֵי שֶׁיִּתְקַרֵּב (שִׁיתְקַדֵּשׁ) וְיִתְיַחַד זֶה עִם זֶה לְהִיּוֹת הַכֹּל בְּיַחְדוֹ שְׁלֵם כְּרָאוּי.

אֲשֶׁרֵי חִלְקוּ שֶׁל מִי שֶׁיּוֹדַע בְּסוּדוֹת רַבּוּנוֹ לְהַכִּירוֹ כְּרָאוּי, שֶׁהָרִי הֵם אוֹכְלִים חִלְקָם בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא. וְעַל זֶה כָּתוּב, (יִשְׁעִיהַ סו) הִנֵּה עֲבָדֵי יֹאכְלוּ. אֲשֶׁרֵי הַצַּדִּיקִים שֶׁמְשַׁתְּדִלִים בְּתוֹרַת יָמִים וְלֵילוֹת, מִשׁוּם שֶׁהֵם יוֹדְעִים אֶת דְּרָכֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְיוֹדְעִים לִיְחַד הַיְיחוד הַקְּדוֹשׁ כְּרָאוּי. שְׁכָל מִי שֶׁיּוֹדַע לִיְחַד אֶת הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ בְּשִׁלְמוֹת כְּרָאוּי, אֲשֶׁרֵי בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

הַקְּשֶׁר שֶׁל כָּל הַהִיכָלוֹת הֵלְלוּ כְּאֵן נִקְשָׁרִים, (יַעֲקֹב קִשֶׁר שֶׁל כָּל הָאֲמוּנָה, רוּחַ שְׁעוּמָדַת כְּנֶגֶד רוּחַ שְׁהִיא לְמִטָּה, וְזוֹ הַרוּחַ שְׁהִיא לְמַעְלָה עוֹמְדַת כְּנֶגֶד רוּחַ עֲלִיּוֹנָה שְׁכָל הַרוּחוֹת עוֹמְדוֹת בָּהּ. זֶהוּ יַעֲקֹב שֶׁהוּא רוּחַ אֲמִצְעִית שֶׁל כָּל הַרוּחוֹת, וְהוּא לּוֹקֵחַ הַהִיכָל הַשְּׂשִׁי בְּאוֹתָן נִשְׁיָקוֹת שֶׁל דְּבִקּוֹת רוּחַ בְּרוּחַ, כְּמוֹ שְׂנַאֲמַר (שִׁיר הַשִּׁירִים א) יִשְׁקֵנִי מִנְּשִׁיקוֹת פִּיהוּ. וְכָל נִשְׁיָקָה הִיא) (כְּאֵן הַקְּשֶׁר שֶׁל כָּל הָאֲמוּנָה. יַעֲקֹב הוּא רוּחַ אֲמִצְעִית שֶׁל כָּל הַרוּחוֹת, הוּא נוֹטֵל אֶת הַהִיכָל הַשְּׂשִׁי הַזֶּה בְּאוֹתָן הַנְּשִׁיקוֹת) לְהַדְּבִק רוּחַ בְּרוּחַ, הַתְּחַתּוֹן בְּעֲלִיּוֹן. וּבְנִשְׁיָקוֹת הֵלְלוּ מִתְעַלָּה הַרוּחַ שֶׁלְמִטָּה לְהַדְּבִק בְּרוּחַ שֶׁלְמַעְלָה. וּכְשֶׁנִּדְּבִקוֹת רוּחַ בְּרוּחַ, אִזּוֹ הַרוּחַ הָעֲלִיּוֹנָה הַנְּסֻתָּרַת שׁוֹרָה



על הרוח הזו של האמצע. וטרם שמתעוררת להדבק רוח ברות, הרוח העליונה אינה שורה על (ז) הרוח של האמצע.

**וסוד זה**, כשנאחזות רוח ברות, אז שורות הנשיקות להתחבר, ומתעוררים שאר האיברים בתשוקה, ורוח זו מתדבקת בזו. ואז האיברים כלם מתעוררים אלה באלה, להקשר איבר באיבר.

**ואם** תאמר, מי מעורר? האיברים התחתונים או האיברים העליונים? האיברים התחתונים מתעוררים תמיד לעליונים. מי שהוא בחשכה, תאב תמיד להיות באור. שלהבת שחרה שלמטה מתעוררת תמיד לשלהבת לבנה שלמעלה כדי להדבק בה ולשרות תחתיה, וסוד זה - (תהלים פג) אלהים אל דמי לך אל תחרש ואל תשקט אל.

**בשנת** יעקב את ההיכל הששי הזה, אז נקרא בשם קדוש עליון שלם - וה' ואם תאמר, שלמות הכל? לא כן, אלא כשנשלמו כל ההיכלות אלה באלה, אז הכל נקרא בשם שלם, יהו"ה אלהים. וזהו שם שלם מהכל. וטרם שהתחברו זה עם זה, היכלות בהיכלות, לא נקרא בשם השלם הזה. וכשמתחברים כאחד אלה באלה, אז משתלם הכל ממעלה ומטה, ואור שלמעלה למעלה יורד ושורה על הכל, ונקשר הכל כאחד (להיות הכל כאחד) להיות הכל אחד.

**וסוד הדבר** - יעקב נטל ארבע נשים, וכלל אותן בתוכו. ואף על גב שבארנו את הדבר הזה בסוד אחר, שהוא עומד בין שני עולמות. וסוד הכל - כשיעקב נטל את ההיכל הזה, שהוא ששי, נטל וכלל בתוכו כל אותן ארבע נשים, ארבעה מלאכים, וכלם דבוקים בהיכל הזה. אלו הם ארבעה ראשי הנגרות, שכתוב (בראשית ב) ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים. אלו ארבעה ראשים, אותן ארבע נשים שנטל יעקב, (כמו שאמרנו, ולו צריך, והוא) נטל ההיכל הזה.

**ואז** נקרא ההיכל הזה וה', כשהוא לטוב, כמו שנאמר (שמות יג) וה' הלך לפניו יומם. (בראשית יח) וה' אמר המכסה אני מאברהם. וכשהתחבר יצחק בהיכל בית הדין שנקרא זכו"ת, אז נקרא הכל וה', להעניש את הרשעים, כמו שנאמר, (שם יט) וה' המטיר על סדם וגו'. והכל בסוד אחד כראוי.

**ובשיעקב** נטל את ההיכל הזה, אז הכל נקרא רצון שלום, (וסימנה - אסתר ב) ובהגיע תור אסתר) וזוהי עת רצון. ומכאן והלאה



מתחילים ההיכלות להתחבר ולהקשר אלו באלו. ואף על גב ששנינו דרומית מזרחית. והכל הוא כְּאֶחָד. כָּאֵן הוּא רוּחַ בְּרוּחַ, דְּבִקוּת אַחַת. **מִכָּאֵן** הַתְּחִיל אֲבָרְהָם שֶׁהוּא יָמִין, שֶׁנִּקְרָא אֲהָבָה (רַבָּה, כְּמוֹ שְׁאִמְרָנוּ. וְהוּא נִטְלַ הַהֵיכָל שֶׁנִּקְרָא אֲהָבָה). אֵז, (יִחְזַקְאֵל טו) שְׂדִים נִכְנוּ, וְהַתְּמַלְאוּ מִכָּל טוֹב, לְסַפֵּק וּלְהִזִּין הַכֹּל מִכָּאֵן. וְכִשְׁאַלְהֵם הַשְּׂדִים נִכְוֵנוּ וְהַתְּמַלְאוּ מִתּוֹךְ אֲהָבָה עֲלִיוֹנָה, אֵז נִקְרָא הֵיכָל זֶה אֵל שְׂדִי כִּפִּי שְׁאִמְרָנוּ. וְכִזָּה קָבַל כָּל הָעוֹלָם סְפוּק כְּשֶׁנִּבְרָא.

**שְׁהָרִי** כְּשֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם, לֹא יָכַל לַעֲמֹד בְּקִיּוּם, וְלֹא הָיָה עוֹמֵד עַד שֶׁהַתְּגָלָה הַהֵיכָל הַזֶּה שֶׁנִּטְלַ אֲבָרְהָם. וְכִשְׁנִתְגָּלָה אֲבָרְהָם בְּהֵיכָל הַזֶּה (כְּדִי שְׁלַעוֹלָם יִהְיֶה סְפוּק) אֵז אָמַר לְעוֹלָם דִּי, הָרִי סְפוּק לְהִזִּין מִמֶּנּוּ הָעוֹלָם וְלִהְתְּקִים. וּמִשּׁוּם כֵּן נִקְרָא אֵל שְׂדִי, אֵל שְׂדִי לְכָל בּוּ. (וְלִהְזִין מִמֶּנּוּ. בֵּא וְרָאָה, הֵיכָל זֶה עֵתִיד וְכוּ').

**וְעֵתִיד** הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמַלֵּא אוֹתוֹ (ב) וְלִהְתְּקִינוּ לְעֵתִיד לְבֵא, שְׁכַתּוֹב (יִשְׁעִיָּה טו) לְמַעַן תִּינָקוּ וּשְׁבַעְתֶּם מִשְׁד תִּנְחַמְיָה לְמַעַן תִּמְצוּ וְהַתְּעַנְגְּתֶם מִזִּיו כְּבוֹדָה. שְׁד תִּנְחַמְיָה וְזִיו כְּבוֹדָה, הַכֹּל הוּא בְּהֵיכָל הַזֶּה. וְאֵז בְּאוֹתוֹ זְמַן כְּתוּב, (בְּרֵאשִׁית כֵּא) מִי מְלַל לְאֲבָרְהָם הַיְיִנְיָקָה בְּנִים שָׂרָה, שְׁהָרִי הַיְיִנְיָקָה תְּלוּיָה בּוּ בְּאֲבָרְהָם.

**יִצְחָק**, שֶׁהוּא הַשְּׁמַאל שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הַמְּקוּם שֶׁמִּמֶּנּוּ מִתְּעוֹרְרִים כָּל הַדִּינִים שֶׁל הָעוֹלָם, וְהוּא זְרוּעַ שְׁמַאל, רֵאשִׁית כָּל הַדִּינִים, וְכָל הַדִּינִים מִתְּעוֹרְרִים מִשָּׁם, זֶהוּ שֶׁנִּטְלַ וְאוֹחַז בְּאוֹתוֹ הֵיכָל שֶׁנִּקְרָא זְכוּת, לְהַתְּחַבֵּר דִּין בְּדִין וְלִהְיוֹת הַכֹּל קֶשֶׁר אֶחָד, מִשּׁוּם שֶׁזֶהוּ דִּין שְׁלַמְעֵלָה, וְרִשְׁיִמוֹת הַדִּין תְּלוּיִים בּוּ.

**וְכָאֵן** נִרְשָׁם הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ שֶׁנִּקְרָא אֱלֹהִים. מִשּׁוּם שֶׁיֵּשׁ אֱלֹהִים חַיִּים שֶׁהוּא לְמַעְלָה לְמַעְלָה נִסְתָּר מֵהַכֹּל. וַיֵּשׁ אֱלֹהִים שֶׁהוּא בֵּית דִּין שְׁלַמְעֵלָה, וְאֱלֹהִים שֶׁהוּא בֵּית דִּין שְׁלַמְטָה. זֶהוּ שְׁכַתּוֹב, (תְּהִלִּים נח) אֵךְ יֵשׁ אֱלֹהִים שְׁפָטִים בְּאָרֶץ. אֱלֹהִים עֲלִיוֹן, סוּד שֶׁל אֱלֹהִים חַיִּים, כּוֹלֵל אֵת אֵלֶּה שְׁלַמְטָה, וְהַכֹּל הוּא אֶחָד.

**בְּהֵיכָל** הַזֶּה מִתְּעוֹרֵר יִצְחָק, וְכָל שְׁבַעִים וּשְׁנַיִם הָאוֹרוֹת שְׁכֻלִים בּוּ שְׁמֵהֶם נִגְזְרִים כָּל הַדִּינִים (שֶׁל הָעוֹלָם שְׁלַמְטָה) שֶׁל מְטָה שֶׁל הָעוֹלָם, שְׁכַתּוֹב (דְּנִיָּאל ד) בְּגִזְרַת מְלָאכִים הַדְּבָר. וְלָמָּה נִקְרָאוּ עִירִין? אֵלָּא מִשּׁוּם שֶׁכָּלֶם עוֹמְדִים בְּעִיר הַזֶּה, (תְּהִלִּים מח) עִיר ה' צְבָאוֹת. עִיר אֱלֹהֵינוּ. כָּל אוֹתָם הַהֵיכָלוֹת לְמַעְלָה, כָּל אֶחָד וְאֶחָד נִקְרָא עִיר, כְּמוֹ





שנאמר (דניאל ד) מלאך וקדוש. ואלו הם עיריין שעומדים לפני ולפנים של ההיכל, שעומדים בעיר. משום כך נקראים עיריין.

**ההיכל** הזה נכלל ביצחק, והכל הוא בהיכל של אברהם, משום שהימין מכליל את השמאל. ובא ראה, כל אחד ואחד כולל את חברו, והרי בארנו שבגלל זה אברהם עקד את יצחק, כדי להכליל בו דין (בימין) ולהמצא שמאל כלול בימין, (ולהמצא הימין על השמאל ולהשליט וכי) ולהשליט את הימין על השמאל.

**ועל** כך הקדוש ברוך הוא צוה את אברהם להקריב את בנו לדין ולהתחזק עליו, ולא צוה את יצחק אלא את אברהם, ועל כן נמצא זה בדין וזה בחסד, והכל אחד, ונכללו זה בזה, וכך נכללו ההיכלות התחתונים בעליונים.

**בשנפט** יצחק את ההיכל הזה, אזי הכל הוא לטוב. דין בזכות. ועל כך צריך אדם שדן דין לדון דין בזכות, משום שהוא סוד עליון שלמות הדין. משום שאין שלמות של דין אלא בזכות, זה בלי זה אינו שלמות. דין בזכות זוהי שלמות האמונה כמו שלמעלה.

**ביום** של ראש השנה, כשדין מתעורר בעולם, צריכים ישראל למטה לעורר רחמים מתוך שופר כמו הסוד העליון, והרי בארנו. וצריכים לחבר דין כנגד זכות, משום שכשעומד דין בזכות, הכל הוא בחבור אחד, ומעלה ומטה בשלמות, ואז – (איוב א) ועולתה קפצה פיה, שאין לה רשות להסטיין ולקטרג בעולם. ואז הכל ביחוד אחד כראוי, ודין בלי זכות אינו דין.

**וזהו** שישראל, שיש להם דין בזכות. אבל לשאר העמים אין להם דין בזכות, ועל כן אסור לנו לסדר דינים שלנו בערכאות של עמים עובדי עבודה זרה, שהרי אין להם חלק בצד האמונה שלנו, שכתוב (תהלים קמז) לא עשה כן לכל גוי ומשפטים בל ידעום. ומצד של ישראל, כל מי שדן דין ולא הכליל בו זכות – זהו חוטא, שגורע סוד האמונה, ומסטה עצמו לאותו צד שאין בו דין בלי זכות.

**ובא** ראה, כשעמדו סנהדרין למטה לדון דיני נפשות, הצטרכו לפתח בזכות כדי להכליל זכות בדין. ועוד, שהרי נקראו מבית הזכות. ועל כן השתדלותם לפתח בזכות, ומתחילים בזכות מן הקטן, ואחר כך נשלם הדין מן העליון, להיות זכות כלולה בדין. זה למעלה וזה למטה. דין בזכות – שלמות הדין. זה ללא זה אינו



שלמות. ומשום זה יצחק ורבקה הם כאחד, זה דין וזו זכות, להיות שלמות כאחד. אשרי חלקם של ישראל שהקדוש ברוך הוא נתן להם תורה שלמה ללכת בדרך אמת, כמו שלמעלה.

**בא** וראה שהם לא דנים דין אלא בזכות, ולעין זכות בראשונה להיות כלול זה בזה. וסנהדרין מהפכים בזכות בדין, להכליל הכל כאחד, כדי שלא ישלט הצד האחר. שהרי כשזכות לא נמצאת, הצד האחר נמצא, שנקרא חובה, ומתחברת בדין ומתחזקת, וזהו דין בחובה.

**ועל** כן, ביום של ראש השנה צריכים לחבר זכות בדין, שלא תתגבר החובה. ומשום כך צריכים שזכות ודין שיהיו כאחד, משום שהוא שלם. שכשהצד האחר שולט, אינו שלם, אלא קטרוג, כמו שהוא קטרוג, והם ארבע מיתות. וכשהצד שהוא זכות שולט, הכל הוא שלם – (מלכים ב כ) שלום ואמת, (תהלים קג) חסד ורחמים.

**וכשמתחבר** הצד האחר בדין, שולט בקטרוג באותן ארבע מיתות בית דין: סקילה, שרפה, הרג וחנק. כלן שלטון הקטרוג הרע. סקילה, משום שהוא (ישעיה ח) אבן נגף. שרפה, משום שהוא (שם) צור מכשול, אש חזקה. הרג, זה חרב (דברים לב) תאכל בשר. תאכל בשר ודאי, ששולטת בבשר, וזהו (בראשית ו) קץ כל בשר. חנק, משום שהוא (שם כא) קללת אלהים. אותו ששולט על חנק, על צליבה. ובארנו, משום שלא נשאר אלא בשר לבדו, ואותו קללת אלהים שולט בבשר, מרה שחרה. ומשום כך זה לטוב וזה לרע.

**והצטרכו** ישראל, שבהם סוד האמונה, להשמר כדי שישלט צד האמונה, ולא יתנו מקום לצד האחר לשלט. אשריהם בעולם הזה ובעולם הבא, עליהם כתוב (ישעיה ט) ועמך כלם צדיקים וגו'.

**הנביאים**, שהם צדדים עליונים, שתי ירכים שתומכות בתורה הקדושה, הם נוטלים את ההיכל שבין שתי רוחות, שהן נגה וזהר, ואותן שתי ירכים למטה לתמוך אותם ההיכלות שלמעלה, שנקראו תורה שבעל פה. כמו שיש תומכים לתורה, שהיא תורה שפכתב, כך יש תומכים עומדים לתורה, שהיא תורה שבעל פה. ונכללו זה בזה. אז שני התומכים הללו שלמטה, כשמתחברים



בְּעֵלְיוֹנִים הִלְלוּ, נִרְשָׁם בָּהֶם צַד הַנְּבוּאָה. וּמִיָּהוּ? (רמז) מִרְאָה, שֶׁהוּא כְּמוֹ הַנְּבוּאָה.

וְכִי אֹתָם בְּעֵלֵי הַמִּרְאָה יוֹנְקִים מִכָּאן. לְמַעַלָּה נְבוּאָה, וְכָאן מִרְאָה. וְעַל כֵּן זֶהוּ כְּמוֹ זֶה, וְזֶה כְּמוֹ זֶה. וְכִשְׁמַתְחַבְּרִים זֶה בְּזֶה, אִז שׁוֹלֵט עַל הַמָּקוֹם הַזֶּה (נִרְשָׁם) הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ שֶׁנִּקְרָא צְבָאוֹת. מִשׁוֹם שֶׁכָּל אֹתָם חִילוֹת קְדוּשִׁים, כָּלֵם עוֹמְדִים כָּאן, וְכָלֵם נִקְרְאוּ מִצַּד הַנְּבוּאָה. מִרְאָה וְחִלוֹם מִצַּד הַנְּבוּאָה הֵיוּ.

וְיֵאָר על גב שְׁאֲנַחֲנוּ אוֹמְרִים שְׁבַתוֹךְ אוֹתָהּ בְּרִית הַקְּדוֹשׁ שׁוֹרָה הַשֵּׁם הַזֶּה מִשׁוֹם שֶׁכָּל הַחִילוֹת יוֹצְאִים מֵהָאוֹת הַזֹּאת, עִם כָּל זֶה, הִירְכִים, שֶׁהֵן עוֹמְדוֹת בַּחוּץ, קְרוִיּוֹת עַל הַשֵּׁם הַזֶּה, וְאֵלוֹ הֵם שֶׁנִּקְרְאִים בְּרִיתוֹת. שֶׁהֵרִי בְּרִיתָא מַחוּץ לְמִשְׁנָה. מִשְׁנִיּוֹת עוֹמְדוֹת לְתוֹךְ הַבְּרִיתוֹת, וְנִקְרְאוֹת יְרִכִים בְּתֵים חִיצוֹנִיִּים, כְּמוֹ שֶׁלְמַעַלָּה.

מִשְׁנָה הִיא סוּד שְׁעוֹמֵד לְפָנִים, שֶׁעַקֵּר הַכֹּל לוֹמְדִים מִשָּׁם, וְכֵן הַתְּנָאִים. וְסוּד (זֶה) שֶׁל זֶה – (שיר ח) אָנְהִיגְךָ אֲבִיאֲךָ אֶל בֵּית אֲמִי תִלְמִדְנִי. אֶל בֵּית אֲמִי – זֶהוּ סוּד הַמִּשְׁנָה. שֶׁכְּשֶׁנִּכְנַס הַנֶּהָר הַזֶּה שֶׁשׁוֹפֵעַ וְיוֹצֵא לְאוֹתוֹ בֵּית קְדוֹשׁ הַקְּדוּשִׁים, כְּתוּב תִּלְמִדְנִי. וְזֶהוּ הַסוּד שֶׁנִּקְרָא מִשְׁנָה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (דברים י) אֵת מִשְׁנֵה הַתּוֹרָה הַזֹּאת.

בְּשִׁנְמִשְׁבָּה הַחוּצָה, נִקְרְאת בְּרִיתָא. שְׁתֵּי הִירְכִים הֵן בְּרִיתוֹת, סוּד הַסוּדוֹת שֶׁלֹא נִתְּנָה רְשׁוּת לְגִלוֹת, מִשׁוֹם שֶׁלֹא נִמְסַר סוּד זֶה, רַק לַחֲכָמִים עֲלִיּוֹנִים. אוֹי אִם יִתְגַּלֶּה – וְאוֹי אִם לֹא יִתְגַּלֶּה, מִשׁוֹם שֶׁהוּא סוּד מֵהַסוּדוֹת הָעֲלִיּוֹנִים שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְנַהֵיג בּוֹ אֵת הָעוֹלָם.

גְּדוֹל וְחָשׁוּב הַיּוֹם שֶׁנִּתְגַּלֶּה בּוֹ קְבֵלַת רַבֵּינוּ הָאֲר"י זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה כְּיוֹם שֶׁנֶּתַן תּוֹרַת מֹשֶׁה לְיִשְׂרָאֵל

וְכֵן הַשֵּׁל"ה הַקְּדוֹשׁ אָמַר לְבָנָיו שֶׁכָּל מִי שֶׁלֹא טַעַם חֲכָמַת הַקְּבֵלָה לֹא טַעַם טַעַם יִרְאֵת חֲטָא מִמֵּיו וְאָמַר שֶׁגְּדוֹל וְחָשׁוּב הַיּוֹם שֶׁנִּתְגַּלֶּה בּוֹ קְבֵלַת רַבֵּינוּ הָאֲר"י זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה כְּיוֹם שֶׁנֶּתַן תּוֹרַת מֹשֶׁה לְיִשְׂרָאֵל. (הַקְּדוּמָה כְּלִילִית מִנְחָם צִיּוֹן)